

«Десь у гаю родилася...» (1891)

Глібов Леонід Іванович

Десь у гаю родилася,
У хаті опинилася.
Була німа і нежива —
Тепер говорить і співа.
Хто з нею добре знається,
До того обзивається;
А хто невлад її бере,
Аж по душі вона дере.
Буває, так зажуриться,
Що й люлечка не куриться,
В очах сльозина заблестить
І чуле серце заболить.
Зате ж як розкуражиться,
Уся біда уляжеться:
Такий гармидер заведе,
Що й бас товстючий загуде.
Батьки, і паніматоньки,
І хлопці, і дівчатоньки
Аж не потовпляться — біжать,
До танців жижечки тремтять.
Усім, усім потішненько,
А закаблукам лишенько;
Колись і я її любив,
Колись навприсядки дурів.
Ох, діти,— наші квіточки!
Пристарілися литочки.
Тепер не втямлять тропака...
Вгадайте ж, хто вона така?

Яка ж то порадонька,
Цікавая принадонька,
Що вміє плакати, і співати,
І жартувати, і потішати?
Таїлася, ховалася,
А скрипочка озвалася,
І гопки загадка моя!
Сміються всі, сміюсь і я!

[1891]